

Kukaiņēdāji

Sistemātiskais nosaukums	Nosaukums angļu val.	Nosaukums vācu val.	Nosaukums krievu val.	Nosaukums latviešu val.	Apraksts
Eutheria (Huxley, 1880)	cohort Placentalia	Kogorta Höhere Säugetiere, Plazentatiere	когорта плацентарные	kohorta placentāļi	<p>Tā ir viena no zīdītāju klases Mammalia kohortām (agrāk – infraklase), kurā apvienoti visi mūsdienu un izmirušie zīdītāji, kas ir tuvāki savā uzbūvē mūsdienu placentāļiem, nekā somaiņiem.</p> <p>Raksturīgā pazīme – mazuļi piedzimst augstās attīstības pakāpē, ko veicina placenta, caur kuru embrijs un vēlāk auglis saņem visas attīstībai nepieciešamas vielas. No pārējiem dzīvniekiem placentāļi atšķiras ar vairākām pazīmēm. Galvenā atšķirībā - placentāļiem iegurnī iztrūkst <i>epipubis</i> kaula, kurš piemīt visiem pārējiem dzīvniekiem, somaiņus ieskaitot.</p> <p>Senākā šīs grupas pārstāve – juramajja <i>Juramaia sinensis</i>, kuras vecums ir 160 miljoni gadu. Atrasta 2011. gadā Ljaoņinas provincē Ķīnas dienvidaustrumos.</p> <p>Pēc molekulāro pētījumu datiem placentāļu kohortas dzīvnieki iedalīti 2 grupās – Āfrikas izcelsmes dzīvnieki Afrotheria un ārpus Āfrikas izcelsmes dzīvnieki Exafroplacentalia.</p> <p>Sistemātikā bieži izlaiž šo dalīšanās posmu un ārpus Āfrikas izcelsmes dzīvniekus uzreiz dala vēl 2 grupās – Ziemeļu placentāļi Boreoeutheria un Amerikas placentāļi Xenathra.</p> <p>Šeit ir pilns – jaunākais variants.</p>
Afrotheria (Weber, 1904)	magnorder Afrotheria	Magnordnung Afrotheria, Afrikatiere	магнотряд афротерии, африканские	augstākā kārtā (magnokārta) Āfrikas placentāļi	<p>Pēc molekulāro pētījumu datiem 1 no 4 placentāļu grupām, kurās dzimtene ir Āfrikā. Tur dzīvoja vairums šīs grupas pārstāvju, un arī mūsdienās tie sastopami</p>

			звери		<p>tikai Āfrikā.</p> <p>Šajā grupā ir apvienoti zeltkurmj, cauruļzobji, ziloņi un sirēnas. Šo dzīvnieku kopējais priekštecis bija atklāts tikai 1990. gadu beigās.</p> <p>Jauns taksons, izveidots 1998. gadā pēc jaunākajiem molekulārajiem un DNS pētījumiem.</p>
Afroinsectiphilia	superorder African insectivores	Überordnung Afrikanischen Insektenfressern	надотряд африканские насекомоядные	virskārta Āfrikas kukaiņēdāji	<p>Āfrikas placentaļu grupa, kas apvieno cauruļzobjus Tubulidentata (cauruļzobju dzimta Orycteropodidae), lēcējciršļus (jeb ziloņciršļus) Macroscelidea un tenrekus Afrosoricida.</p> <p>Virskārta ir izveidota, balstoties uz jaunākajiem molekulārajiem pētījumiem. Lielākā daļa šīs grupas kārtu vēl nesenā pagātnē tika iedalīta pie kukaiņēdājiem.</p>
Tubulidentata (Huxley, 1872)	order aardvarks, ant bears	Ordnung Röhrenzähler	отряд трубкозубы	kārta cauruļzobji	<p>Zidītāju kārta, kuras pārstāvji agrāk tika uzskatīti par skudrlāčiem radniecīgu grupu.</p> <p>Senākie atradumi (Āfrikā, Kenijā) datēti ar miocēna sākumu.</p> <p>Pielāgojoties dažādiem vides apstākļiem, izveidojās vairāki zari. Viens no senākiem pārstāvjiem bija miorikteropu ģints <i>Myorycteropus</i>.</p> <p>Vēlāk kārtas pārstāvji apdzīvoja ne tikai Āfriku, bet arī Dienvidēiropu un Rietumāziju, piedzīvojot lielāko dažādību pirms 6 – 7 miljoniem gadu.</p> <p>Pleistocēnā ģints <i>Plesiorhycteropus</i> sugas apdzīvoja arī Madagaskaras salu.</p> <p>21. gs. sākumā saglabājušies tikai Āfrikā uz dienvidiem no Sahāras, izņemot Centrālāfrikas džungļus.</p> <p>Īpaša pazīme – izstiepts purns, kurā</p>

					<p>atrodas savdabīgs labirints no 9 – 10 plāniem kauliem, kas nav raksturīgs citiem zīdītājiem.</p> <p>Nosaukums – pēc īpašas dzerokļu uzbūves: katrā zobā ir daudz dentīna caurulīšu, kuras savieno cements, bez emaljas, un pastāvīgi aug. Jaundzimušajiem var pamanīt dažāda tipa zobus, bet pieaugušajiem ir tikai mazie un lielie dzerokļi, kopā 20 zobu.</p>
Orycteropodidae (Gray, 1821)	family aardvarks, ant bears	Familie Erdferkel	семейство трубко- зубовые	dzimta cauruļzobji	<p>Cauruļzobju kārtas vienīgā dzimta.</p> <p>Izdalītas 2 sugu grupas ar nenoteiktu sistemātisku piederību, 3 izmirušas ģintis <i>Amphiorcyteropus</i>, <i>Leptorycyteropus</i> un <i>Myorycyteropus</i> ar vairākām sugām, kā arī 1 ģints ar 1 sugu, kas saglabājusies līdz mūsdienām.</p> <p>Lielākā daļa cauruļzobju sugu izmira pliocēna beigās.</p>
<i>Orycteropus</i> (G. Cuvier, 1798)	genus aardvarks	Gattung Erdferkel	род трубкозубы	ģints Āfrikas cauruļzobji	<p>Cauruļzobju dzimtas vienīgā ģints, kas vairāku miljonu gadu laikā saglabājusies līdz mūsdienām.</p> <p>Ģintī ir 1 suga, kas saglabājusies līdz mūsdienām, un 2 sen izmirušas sugas – <i>Orycteropus crassidens</i> un <i>Orycteropus djourabensis</i>.</p> <p>Mūsdienās tie ir vidēja lieluma dzīvnieki ar cūkai līdzīgu šņukuru, garām ausīm un spēcīgu asti, kas līdzīga ķengura astei.</p> <p>Vislabāk attīstītā maņa ir oža, tāpēc smadzeņu daļa, kas atbild par šo funkciju, attīstīta vairāk, nekā pārējās smadzeņu daļas. Tas ir pamanāms pat galvaskausa kaulos.</p>
<i>Orycteropus afer</i> (Pallas, 1766)	aardvark	Erdferkel	трубкозуб, африканский (капский) трубкозуб	Āfrikas cauruļzobis	<p>Cauruļzobju ģints vienīgais pārstāvis, kas eksistē arī mūsdienās. Senākā mūsdienu cauruļzobja fosilija ir apmēram 500 000 gadus veca. Izdala 15 – 18 pasugas.</p>

					<p>Tēviņi ir 100 – 158 cm gari, ar garu asti – 44 – 71 cm, augstums plecos – virs 60 cm. Ķermeņa masa var sasniegt pat 100 kg, tomēr parasti – 50 - 70 kg. Mātītes ir mazākas, ar baltu astes galu, kas palīdz mazuļiem orientēties tumsā.</p> <p>Ir arī skudrlāčiem līdzīgas pazīmes - gara lipīga mēle (pēc uzbūves tomēr atšķiras no skudrlāču mēles) un spēcīgas ekstremitātes ar lieliem nagiem. Ar tiem dzīvnieki var ātri rakt vai plosīt termītu mītnes.</p> <p>Bieži šos dzīvniekus sauc par Āfrikas skudrlāčiem, bet tas nav oficiālais nosaukums un saistīts ar šo dzīvnieku dažu pazīmju un dzīvesveida līdzību, bet ģenētiskie pētījumi liecina, ka abas grupas nav radniecīgas.</p> <p>Angļu valodā izmantots vietējais nosaukums, kas nozīmē ‘zemes sivēns’.</p>
<p>Exafro-placentalia, Notolegia (Waddell et al, 2001)</p>	<p>Exafro-placentalia</p>	<p>Exafro-placentalia</p>	<p>неафриканские плацентарные</p>	<p>Ārpusāfrikas placentāļi</p>	<p>Augstāko placentāļu grupa, izdalītā 2001. gadā pamatojoties uz molekulārajiem pētījumiem. Grupai nav noteikta taksona nosaukuma.</p> <p>Šie dzīvnieki ir cēlušies ārpus Āfrikas: Amerikas placentāļu augstāka kārtā Xenartha un Ziemeļu placentāļu magnkārtā Boreoeutheria.</p> <p>Pēc ģenētiskajiem datiem Ārpusāfrikas placentāļi parādījās pirms 110 – 105 miljoniem gadu, kad no placentāļu pamatgrupas atdalījās Āfrikas placentāļi <i>Afrotheria</i>.</p>
<p>Boreoeutheria, Boreotheria</p>	<p>magnorder boreotherian</p>	<p>Magnordnung Boreoeutheria</p>	<p>магнотряд бореоэутерии, бореотерии</p>	<p>augstākā kārtā (magnkārtā) ziemeļu placentāļi</p>	<p>Zīdītāju grupa, kas izveidojās pirms 105 – 95 miljoniem gadu, kad no Ārpusāfrikas dzīvnieku grupas atdalījās Amerikas placentāļu virskārtā Xenartha.</p> <p>Šāds nosaukums ir tādēļ, ka pirmie fosilie</p>

					<p>atradumi tika atklāti ziemeļu puslodē, to vecums ir apmēram 110 miljoni gadu.</p> <p>Pēdējā kopējā seno dzīvnieku grupa pirms kārtējās sazarošanās dzīvoja ziemeļu puslodē pirms 93 – 94 miljoni gadu.</p> <p>Vēlāk izveidojās 3 virskārtas – Laurāzijas placentāļi Laurasiatheria, Dienvidamerikas nagaiņi Meridiungulata un pirmprimātu placentāļi Euarchontoglires, kas bija kopējā grauzējveidīgo un euarhontu virskārta.</p> <p>Jauns taksons, izveidots pēc jaunākiem DNS analīžu datiem – augstākā kārta jeb magnkārtā, tomēr biežāk taksona apzīmējumu nelieto.</p> <p>Ziemeļu placentāļu grupai ir kopēja anatomiska īpatnība – lielākajai daļai sugu tēviņiem ir izcelti ārējie krūšu dziedzeri.</p>
<p>Laurasiatheria (Waddell et al. 1999)</p>	<p>superorder Laurasiatheria</p>	<p>Überordnung Laurasiatheria</p>	<p>надотряд Лавразиотерии</p>	<p>virskārta Laurāzijas placentāļi</p>	<p>Ziemeļu placentāļu senākie pārstāvji attīstījās ziemeļu superkontinentā Laurāzijā.</p> <p>Pirms 100 – 105 miljoniem gadu izveidojusies jaunā grupa nosaukta par Laurāzijas placentāļiem. Šis nosaukums saglabājies arī pamatgrupai pēc pirmprimātu placentāļu atdalīšanās pirms 85 – 95 miljoniem gadu.</p> <p>Laurāzijas placentāļiem ir līdzīgas gēnu sekvences, kaut līdz šim nav atrastas kopīgas un no citiem dzīvniekiem atšķirīgas anatomiskās īpašības. Sugu piederību šai grupai var noteikt, veicot DNS analīzes.</p> <p>Virskārta apvieno 7 kārtas: kukaiņēdājus, sikspārņus, zvīņņešus, nepārnadžus, pārnadžus, vaļus un plēsējus.</p>

Insectivora, Eulipotyphla	Insectivora	Insekten- fresser	объединённый отряд неафриканс- кие насекомо- ядные	apvienotā kārtā Ārpusāfrikas kukaiņēdāji	<p>Laurāzijas placentāļu grupa, kurā apvienotas kukaiņēdāju kārtas – ežveidīgie Erinaceomorpha un ciršļveidīgie Soricomorpha.</p> <p>Agrāk Ārpusāfrikas kukaiņēdāju kārtā ierindoja arī Āfrikas izcelsmes tenrekus. Tagad tenreku dzimta Tenrecidae ir Āfrikas kukaiņēdāju sastāvā.</p> <p>Viena no senākajām zīdītāju grupām – to senči eksistēja jau krīta periodā gandrīz pirms 100 miljoniem gadu.</p> <p>Kaut mūsdienās eži dzīvo arī Āfrikā, to dzimtene ir ārpus Āfrikas – Austrumāzijā.</p>
Erinaceo- morpha Gregory, 1910	order hedgehogs and gymnures	Ordnung Igelartigen	отряд ежовые	kārtā ežveidīgie	<p>Ārpusāfrikas kukaiņēdāju pārstāvji.</p> <p>Viena no senākajām zīdītāju grupām (aiz bruņņešiem un ehidnām). Eocēnā pirms 56 – 33 miljoniem gadu jau bija pārstāvēta ar īstajiem ežveidīgajiem.</p> <p>Piemēram, Vācijas teritorijā pirms 50 – 48 miljoniem gadu dzīvoja folidocerki <i>Pholidocercus</i> un makrokranioni <i>Macrocranion</i>.</p> <p>Lielākais pēc ķermeņa izmēriem bijis miocēna ežveidīgais dzīvnieks deinogaleriks <i>Deinogalerix</i> no Itālijas – varēja sasniegt suņa lielumu, un tā galvaskauss bija 20 cm garš.</p>
Erinaceidae G. Fischer, 1814	family Hedgehogs	Familie Igel	семейство ежовые	dzimta eži	<p>Ežveidīgo kārtas pārstāvji, apvienoti 2 apakšdzimtās ar 12 ģintīm – eži <i>Erinaceinae</i> un ciršļeži (gimnūras) <i>Galericinae</i> no Austrumāzijas.</p> <p>Izplatījās uz Āfriku un Ziemeļameriku, bet vēlāk Amerikā tie izzuda un mūsdienās sastopami tikai austrumu puslodē. Visvairāk sugu joprojām ir Indomalajas reģionā.</p> <p>Pielāgojušies dzīvei dažādos biotopos un</p>

					sastopami ne tikai mežos un parkos, bet arī tuksnešos un kalnos. Labi peld un nebaidās no ūdens. Visēdāji, medī pat čūskas, un ir izturīgi pret čūsku indi, bet priekšroku tomēr dod kukaiņiem, kāpuriem, sliekām.
Erinaceinae G. Fischer, 1814	subfamily Hedgehogs	Unterfamilie Stacheligel	подсемейство настоящие ежи	apakšdzimta eži	Ežu dzimtas apakšdzimta, kurā mūsdienās ietilpst arī Āfrikas sugas. Tās migrēja no Eirāzijas, par ko liecina areāls, kas aptver Dienvideiropu, Balkānus un Tuvos Austrumus. Eži nav sastopami Dienvidaustrumu Āzijā, Austrālijā, Madagaskarā un Amerikā. Pašlaik eksistē 5 ģintis – Āfrikas eži <i>Atelerix</i> , Eirāzijas eži <i>Erinaceus</i> , lielauseži <i>Hemiechinus</i> , Tālo Austrumu eži <i>Mesechinus</i> un stepes eži <i>Paraechinus</i> , bet viena ģints - <i>Amphechinus</i> ir pilnīgi izmirusi jau ļoti sen. Senāk eži bijuši gaļas avots vairākām tautām, piemēram, Senajā Ēģiptē. Eiropā tos izmantoja pārtikā vēl viduslaikos.
<i>Atelerix</i> Pomel, 1848	genus African hedgehogs	Gattung Afrikanische Igel	род африканские ежи	ģints Āfrikas eži	Ežu apakšdzimtas ģints ar 4 mūsdienu sugām, kuru areāli aptver dažādus Dienvideiropas reģiona apgabalus. Visi Āfrikas eži ir mazāki, nekā Eirāzijas eži.
<i>Atelerix albiventris</i> Wagner, 1841	four-toed hedgehog, African pygmy hedgehog	Weißbauchigel, Afrikanische Zwergigel	белобрюхий ёж, карликовый белобрюхий ёж	baltvēdera ezis, Āfrikas pundurezis	Āfrikas ežu ģints pārstāvis, kas izplatīts galvenokārt Āfrikas centrālajā un austrumu daļā. Ķermeņa garums – līdz 15 – 25 cm, bet masa – 350 – 700 g. Ārēji ļoti līdzīgs Eiropas ezim. Mugura un sāni pārklāti ar adatām. Kažoks var būt dažādos toņos, bet vēders vienmēr ir ļoti gaišs. Viens no mazākiem ežiem, tāpēc tam ir arī cits nosaukums – Āfrikas pundurezis.

					Atšķirībā no pārējiem ežiem, šīs sugas pārstāvjiem pakaļkājām ir tikai 4 pirksti.
<i>Aterix algirus</i> Lereboullet, 1842	North African hedgehog, Algerian hedgehog	Algerische Igel, Nordafrikanische Igel	алжирский ёж	Alžīrijas ezis, Ziemeļāfrikas ezis	Āfrikas ežu ģints pārstāvis, kas ir izplatīts arī ārpus Āfrikas – Spānijā, Francijā, Maltā. Ārēji ļoti līdzīgs Eiropas ezim, bet mazāks. Kažoks – no brūna līdz ļoti gaišam. Bieži krustojas ar baltvēdera ezi. Tiek turēts kā mājdzīvnieks lietošanai pārtikā.
<i>Erinaceus</i> Linnaeus, 1758	genus European hedgehog	Gattung Kleinhirigel	род евразийские ежи, лесные ежи	ģints Eirāzijas eži	Ežu apakšdzimtas ģints ar 4 mūsdienu sugām, kuru areāli aptver dažādus Eiropas, Vidus- un Priekšāzijas, Sibīrijas, Ķīnas un Korejas reģionus, eiropieši tos ievēduši arī Jaunzēlandē. Ķermeņa garums svārstās no 13 līdz 27 cm, dažreiz – līdz 40 cm. Starp adatām pamanāmi reti gari mati, parasti pelēcīgi vai brūngani. Sastopami pārsvarā mežmalā, bieži – tuvu cilvēkiem. Visēdāji, visvairāk ēd ķirzakas, vades, peles un kukaiņus.
<i>Erinaceus concolor</i> Martin, 1838	Southern white-breasted hedgehog, east European hedgehog, white-bellied hedgehog, white-chested hedgehog	Südlicher Weißbrustigel	восточноевропейский ёж, белогрудый ёж	baltkrūšu ezis, Austrumeiropas ezis	Eirāzijas ežu pārstāvis. Izplatīts no Centrālās Eiropas līdz Rietumsibīrijai. Areāla ziemeļu robeža – Baltkrievijas dienvidi, Maskavas un Kirovas apgabals. Dzīvo ne tikai mežos, bet pat kalnos 1100 m v.j.l. Ķermeņa garums līdz 35 cm, vasarā masa var sasniegt pat 1230 g. Galva un sāni ir daudz tumšāki nekā pārējais ķermenis. 2,5 – 3,5 cm garas adatas ar baltiem galiem un saknēm, bet adatu vidusdaļa svītraina (melni brūna). Uz krūtīm vienmēr pamanāms balts plankums. Šos dzīvniekus vēl viduslaikos ķēra gaļai.
<i>Erinaceus europaeus</i>	European hedgehog,	Braunbrustigel	обыкновенный ёж,	Eiropas ezis, parastais ezis,	Eirāzijas ežu pārstāvis. Izplatīts Eiropas ziemeļos un rietumos.

Linnaeus, 1758	common hedgehog		европейский ёж	brūnkrūšu ezis	<p>Endēmiska Eiropas suga.</p> <p>Mazāks nekā baltkrūšu ezis. Kažoks viscaur vienādā gaišā krāsā bez plankumiem. Sastopamas blondas un albīnas formas. 5 pirksti.</p> <p>Bieži sastopams līdzās cilvēkam. Senajā Romā tos turēja mājās – audzēja kā gaļas dzīvniekus, kā arī ādas iegūšanai. Tomēr tas ir bīstami, jo eži ir dažādu slimību pārnēsātāji.</p>
Soricomorpha Gregory, 1910	order shrew	Ordnung Spitzmäus- artigen	отряд землеройко- образные	kārta ciršļi	<p>Ārpusāfrikas kukaiņēdāju pārstāvji.</p> <p>Viena no senākajām zīdītāju grupām. Izveidojās eocēnā pirms 56 – 50 miljoniem gadu, kad no pamatgrupas atdalījās ežveidīgie.</p> <p>Kārtā ir 4 dzimtas. 1 dzimta – nesofontīdi Nesophontidae no Karību baseina ir izmirusi. No mūsdienu dzimtām primitīvākie pārstāvji apvienoti šķeltzobju dzimtā Solenodontidae. Šie dzīvnieki uzskatāmi par krīta perioda reliktiem. Ciršļu dzimtas Soricidae pārstāvji ir vieni no mazākiem zīdītājiem, cilvēku dzīvē tiem nebija lielas nozīmes. Dzimtā ir 28 sugas, 2 no tām mīt arī Latvijā.</p>
Talpidae G. Fischer, 1814	family moles and close relatives	Familie Maulwürfe	семейство кроты	dzimta kurmji	<p>Ciršļu kārtas dzimta, kuras pārstāvji plaši izplatīti Eirāzijā un Ziemeļamerikā, bet to dzimtene ir Austrumāzija.</p> <p>Mazi dzīvnieki – ķermeņa garums variē no 5 līdz 21 cm, masa – no 9 līdz 170 g. Mīt augsnē pašu raktās alās, redze slikti attīstīta.</p> <p>Cilvēki izmantojuši kurmjus, jo cieņā bija kažokāda, kurai ir interesanta īpašība: kažoka matiņi aug taisni un netraucē dzīvniekam kustēties alās gan uz priekšu, gan atpakaļ.</p> <p>Dzimtā ir 3 apakšdzimtas ar 17 ģintīm, kurās apvienoti kurmji un viuholi.</p>

					Viena apakšdzimta – Ķīnas ciršļkurmji Uropsilinae ar vienīgo ģints <i>Uropsilus</i> izplatīta Tibetas un Ķīnas kalnos
Talpinae G. Fischer, 1814	subfamily Old World moles, and shrew moles	Unterfamilie Altwelt-maulwürfe	подсемейство кроты	apakšdzimta kurmji	Kurmju dzimtas apakšdzimta ar 13 ģintīm. Dažu ģinšu pārstāvji izplatīti tikai Āzijā, piemēram, mogerās <i>Mogera</i> , garastes kurmji <i>Scaptonyx</i> u.c. Tikai Ziemeļamerikā sastopami Rietumamerikas kurmji <i>Scapanus</i> , zvaigžņdeguņi <i>Condylura</i> un Amerikas ciršļkurmji <i>Neurotrichus</i> .
<i>Talpa</i> Linnaeus, 1758	genus moles	Gattung Eurasische Maulwürfe	род обыкновенные кроты	ģints Eirāzijas kurmji	Kurmju apakšdzimtas ģints, kurā ir 9 sugas. Dažas sugas raksturīgas tikai dažādiem Āzijas reģioniem, piemēram, Sibīrijas kurmis <i>Talpa altaica</i> un Irānas kurmis <i>Talpa davidiana</i> . Ir sugas, kas mīt kalnu rajonos, piemēram, Ibērijas kurmis <i>Talpa occidentalis</i> un Kaukāzas kurmis <i>Talpa caucasica</i> .
<i>Talpa europaea</i> Linnaeus, 1758	European mole	Europäische Maulwurf	обыкновенный крот, европейский крот	Eiropas kurmis	Eirāzijas kurmju ģints pārstāvis, izplatīts Eiropā no Dienvidzvidrijas līdz Vidusjūrai un austrumos – līdz Rietumsibīrijai. Mazs dzīvnieks ar ķermeņa garumu 9–18 cm un 1,5–3,4 garu asti. Priekšējās kājas ar spēcīgiem nagiem piemērotas alu rakšanai. Ausis nav pamanāmas. Acis rudimentāras un daļēji pārklātas ar ādu. Kažoka krāsa parasti ir tumša – melna, tumši brūna vai ļoti tumši pelēka, ļoti reti var sastapt gaišus vai plankumainus kurmjus. Tieši šī suga tika izmantota kažokādas ieguvei.
Desmaninae Thomas, 1912	subfamily desmans	Unterfamilie Desmane	подсемейство выхухолевые	apakšdzimta vihuholi	Kurmju dzimtas apakšdzimta, kuru bieži izdala kā atsevišķu dzimtu vai otrādi – kā kurmju apakšdzimtas tribu.

					<p>Ļoti seni dzīvnieki, uzskatāmi par terciārā perioda reliktiem. Kādreiz bija sastopami līdz Britu salām</p> <p>Izplatīti Eiropā un Rietumsibīrijas dienvidos.</p> <p>Zināmas tikai 2 sugas, kas pieder 2 dažādām ģintīm – Krievijas viuhols <i>Desmana moschata</i> un Pireneju viuhols <i>Galemys pyrenaicus</i>.</p>
<i>Desmana moschata</i> Linnaeus, 1758	Russian desman	Russischer Desman	вѣхухоль, русская выхухоль	Krievijas viuhols	<p>Vihuholu apakšdzimtas viuholu ģints pārstāvis.</p> <p>Mozaīkveida areāls Krievijas teritorijā – pārsvarā Dņepras, Donas un Volgas baseinā, Ukrainā, Baltijā, bet senāk bija sastopams visā Eiropā līdz Britu salām.</p> <p>Ķermeņa garums 18–22 cm ar tikpat garu asti un ķermeņa masu ap 520 g. Aste pārklāta ar raga zvīņām un retiem matiņiem, tai ir savāda forma ar saplacinājumiem un paresninājumiem, bet zem astes – specifiski dziedzeri ar ļoti stipras smakas sekretu. Uz purna un ķermeņa – jutīgi matiņi. Kājas pielāgotas peldēšanai, ar peldplēvi starp pirkstiem un spēcīgiem nagiem.</p> <p>Šos dzīvniekus medīja kažokādai, kas ļoti labi saglabā siltumu īpašas matiņu uzbūves dēļ: mati ir tievāki tuvāk saknei, pie ādas veidojas gaisa slānis, kas saglabā siltumu. Mugurpusē krāsa ir tumšāka, vēders – ļoti gaišs, sudrabaini pelēks.</p>